

**КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
«Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»**

В І С Н И К

**НАУКОВО-МЕТОДИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
ВІННИЦЬКОГО ГУМАНІТАРНО - ПЕДАГОГІЧНОГО
КОЛЕДЖУ**

ВИПУСК № 2 (49)

Вінниця, 2025

ВІСНИК НАУКОВО-МЕТОДИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
Вінницького гуманітарно-педагогічного коледжу
РІШЕННЯ

Національної ради України
з питань телебачення та радіомовлення
щодо реєстрації суб'єкта друкованих медіа
№ 967 від 28 вересня 2023 року
Ідентифікатор медіа – R30-01367
Журнал

Журнал присвячений висвітленню широкого спектру теоретичних та прикладних проблем педагогіки, психології, окремих методик та філології, підтримує традиції інтеграції вишівської науки з практикою, сприяє поширенню досвіду наукової, науково-педагогічної та виробничої діяльності, становленню кадрів вищої кваліфікації; розрахований на спеціальну категорію читачів, зокрема педагогічних та науково-педагогічних працівників закладів вищої, середньої та дошкільної освіти, здобувачів освіти та молодих науковців.

Вісник заснований у січні 2012 року, виходить 3 рази на рік

Мова видання: українська, англійська

Тематичні напрями Вісника:

- Інтеграція науки та практики як механізм ефективного розвитку
- Педагогічні та лінгвістичні аспекти викладання
- Германістика та славістика у сучасному науковому просторі
- Психолого-педагогічні умови формування та розвитку особистості вихованця
- Лабораторія педагогічної майстерності та професійного саморозвитку педагога
- Дисемінація передового педагогічного досвіду
- Challenges in Education
- Відомі імена року
- Проби пера
- Конкурси
- Рецензії

Номер затверджено на засіданні Вченої ради
КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»
Протокол № 11 від 15 травня 2025 року

Головний редактор: директор КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж», спеціаліст вищої категорії, викладач-методист Войцехівський К.Ф.;
відповідальний редактор: методист коледжу, спеціаліст вищої категорії, викладач-методист, Руда Т.В., **медіа-редактор:** к.пед.н., доц. Марценюк О.Г.

Редакційна колегія: д.пед.н., проф. Мисліцька Н.А., д.філ.н. Войцехівська Н.К., к.філ.н., доц. Січкач С.А. (Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини)

Відповідальність за зміст статей несуть автори
Матеріали видаються в авторській редакції

В 53 Вісник науково-методичних досліджень Вінницького гуманітарно-педагогічного коледжу : Випуск 2(49) /за заг. ред. К.Ф. Войцехівського. Вінниця : Твори, 2025. 165с.

© КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж», 2025

ЗМІСТ

НОПЯТІККИ СУЧАСНОЇ ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ

АСАУЛЕНКО АНАСТАСІЯ, СЕНСИТИВНІ ПЕРІОДИ РОЗВИТКУ	5
БАКЛАНСЬКА АЛІНА, ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ГРИ ЯК ПРОВІДНОГО ВИДУ ДІЯЛЬНОСТІ.....	8
БЕВЗА ДІАНА, МЕТОДИ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ У СУЧАСНІЙ РОДИНІ	11
ПОГРЕБНЯК ДІАНА, СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ У РОБОТІ ВИКЛАДАЧІВ ЗАКЛАДУ ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ	15
ЗАСТАВНІЮК ЛЮБОВ, ДИДАКТИЧНІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МАТЕМАТИЧНИХ УЯВЛЕНЬ У ДІТЕЙ РАНЬОГО ТА ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ...	19
ЗРАЛКО АННА, ІНТЕРАКТИВНІ ДИТЯЧІ СВЯТА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ	23
ПЕТРИЧКО КАТЕРИНА, ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ НАРОДНОЇ МАТЕМАТИКИ В ДОШКІЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ	30
ПЛАХОТНА АЛЛА, РОЗВИТОК ПАМ'ЯТІ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ..	35
ПОСТУПАЙЛО АННА, ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	39
БОГОЦЬКА ВАЛЕНТИНА, СЕГЕДА МИКОЛА, МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА.....	44
СИВАК МАРИНА, РОЗВИТОК ЗДІБНОСТЕЙ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	47
ПИЛЯВЕЦЬ ТЕТЯНА, РОЗВИТОК МОРАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	51
СОРОЧАН КАРІНА, ПОЗАКЛАСНА РОБОТА В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОЇ МОТИВАЦІЇ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ ДО ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	56
ШАФАР ІВАННА, РОЛЬ СІМ'Ї У ПСИХОЛОГІЧНОМУ РОЗВИТКУ ДИТИНИ ПІД ЧАС КРИЗОВИХ ПОДІЙ	62
ЯГНІЧ НАТАЛІЯ, ФОРМУВАННЯ СВІДОМОСТІ У СТАРШОМУ ДОШКІЛЬНОМУ ВІСІ.....	65

КУЛЬТУРА, ЛІТЕРАТУРА ТА ФІЛОЛОГІЯ

У ДОСЛІДЖЕННЯХ МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

МАРУСІНА ЮЛІЯ, ПОНЯТТЯ КУЛЬТУРИ ТА КУЛЬТУРНОГО «БУМУ»	71
ГУМЕНЮК ІРИНА, КОЛИ ЛЮБОВ УБИВАЄ: ФЕМІНІСТИЧНИЙ І ПСИХОАНАЛІТИЧНИЙ ПОРТРЕТ РОМАНУ «КОХАННЯ» АНДЖЕЛИ КАРТЕР ..	74
ДОЛІШНЯ КАТЕРИНА, ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ З КОМПОНЕНТОМ FOOD В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	82

KOLIESNIKOVA IVANNA, SENTENCE AND QUASI-SENTENCES IN MODERN ENGLISH	88
ЛАСКОРУНСЬКА АНАСТАСІЯ, ЛЕКСИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ СЛЕНГУ: МІЖ КУЛЬТУРОЮ І МОВНОЮ ГРОЮ	94
ОШІВСЬКА ОЛЕНА, ВЛАСНІ НАЗВИ В АНГЛОМОВНІЙ РЕКЛАМІ	98
СКАЛЕЦЬКА СОФІЯ, ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНЕ ПОЛЕ "ВІЙНА" В АНГЛОМОВНОМУ ДИСКУРСІ ПРО ВІЙНУ В УКРАЇНІ: АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ І МЕДІЙНОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ	105
СЛЮСАР МАРИНА, COEXISTENCE OF SOCIOLECTS AND REGIONAL DIALECTS IN ENGLISH-SPEAKING COUNTRIES	109
СОЛОМСЬКА ВІКТОРІЯ, STYLISTIC DEVICES IN DIGITAL JOURNALISM: EXPRESSIVE STRATEGIES IN ONLINE MEDIA TEXTS	114
ТИМОШЕНКО ВАДИМ, СИМФОНІЯ ВТРАТИ Й НАДІЇ: КУЛЬТУРНИЙ СИНТЕЗ У РОМАНІ “НОРВЕЗЬКИЙ ЛІС” ХАРУКІ МУРАКАМІ	117

ІННОВАЦІЇ СУЧАСНОЇ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ ТА ВИХОВАННЯ

ЗВІРИК ЛЮДМИЛА, НАВЧАННЯ БІГУ НА КОРОТКІ ДИСТАНЦІЇ	123
КЛАНЦАТА ВІКТОРІЯ, ІНТЕРАКТИВНІ ПЛАТФОРМИ ТА МОБІЛЬНІ ДОДАТКИ ДЛЯ РОЗВИТКУ ФОНЕТИЧНИХ УМІНЬ ТА НАВИЧОК УЧНІВ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	129
КОЗЮЛЬКО АНАСТАСІЯ, МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНИХ РИС ХАРАКТЕРУ ДІТЕЙ	135
ПРИСЯЖНЮК ДМИТРО, МАРТИНЮК ВІКТОР, БИСТРИЦЬКИЙ ОЛЕКСАНДР, ОЗДОРОВЧИЙ ЕФЕКТ ФІЗИЧНИХ ВПРАВ	140
КАСЬКО ОЛЕНА, STEM-ОСВІТА ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ НАВИЧОК У ДІТЕЙ З АУТИЗМОМ	145
ПРИСЯЖНЮК ДМИТРО, МАРТИНЮК ВІКТОР, БИСТРИЦЬКИЙ ОЛЕКСАНДР, ВІДБІР ТА ОРІЄНТАЦІЯ У СИСТЕМІ СПОРТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ ЛЕГКОАТЛЕТІВ	151
СТОРОЖУК НАТАЛЯ, КАСЬКО ТЕТЯНА, ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ САМОСТІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ З ХОРОВОГО ДИРИГУВАННЯ	156
СТРАТІЙЧУК НАТАЛІЯ, МУЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ ТА ТВОРЧИЙ РОЗВИТОК	159

ВИМОГИ до підготовки науково-методичних статей Збірника «ВІСНИК НАУКОВО-МЕТОДИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ Вінницького гуманітарно-педагогічного коледжу»	166
---	-----

принцесу. Д.Б. Ельконін зазначав, що гра в дошкільному віці є підготовкою до майбутньої навчальної діяльності, адже вона вчить дитину діяти за правилами та досягати мети [5].

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, гра є універсальним механізмом розвитку, що впливає на всі сфери особистості дошкільника. Вона не лише готує дитину до навчання, а й формує її як соціальну та

емоційно зрілу особистість. Крім того, гра відповідає віковим особливостям дошкільнят, оскільки дозволяє поєднувати активність, творчість і навчання. Наприклад, рухливі ігри, такі як «квачі», розвивають фізичну витривалість, а дидактичні ігри, як-от «збери пазл», формують увагу та логіку. Таким чином, гра є природним і ефективним способом розвитку, що враховує специфіку дошкільного віку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ:

1. Богінська О. А. *Дитяча гра в системі дошкільної освіти*. Київ : Либідь, 2020.
2. Кононко О. Л. *Психологія гри дитини*. Київ: Генеза, 2018.
3. Крутій К. Л. Сучасні підходи до організації ігрової діяльності дошкільників. Харків : Основа, 2022.
4. Савченко О. Я. *Методика навчання і виховання в початковій школі*. Київ : Освіта, 2017.
5. Федієнко В. *Розвивальні ігри для дітей дошкільного віку*. Київ : Школа, 2020.
6. Монтессорі М. *Відкриття дитинства*. Київ : Світ, 2015.
7. Штайнер Р. *Основи Вальдорфської педагогіки*. Львів: Літопис, 2016.

*Стаття надійшла до редакції
21 квітня 2025р.*

МЕТОДИ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ У СУЧАСНІЙ РОДИНІ

УДК 37.018.1.015.31

БЕВЗА ДІАНА

здобувачка вищої освіти філологічного факультету

Науковий керівник: ШЕВЧУК О.В.

кандидат педагогічних наук,

викладач кафедри шкільної педагогіки, психології та окремих методик

Комунального закладу вищої освіти

«Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Сімейне виховання є фундаментальним процесом формування особистості дитини та її життєвих орієнтирів. Саме в родині закладаються основи моральних цінностей, моделей поведінки, норм соціальної взаємодії та емоційної

стабільності. У контексті соціальних змін і трансформаційних процесів сучасного суспільства роль родини у вихованні дітей набуває особливої актуальності, що зумовлює необхідність осмислення її

функцій, методів та стратегій виховного впливу.

Останніми роками проблематика сімейного виховання набуває особливої уваги у світовій педагогічній науці. Так, Л. Габард-Дурнам та К. Маклафлін (США) досліджують вплив емоційного клімату родини на когнітивний та соціальний розвиток дитини, підкреслюючи критичну роль підтримки та стабільності сімейного середовища у молодшому шкільному віці [5, с. 120]. К. Вудард і С. Поллак (США) вказують на важливість сенситивних періодів емоційного розвитку та роль батьків у формуванні стійких емоційних навичок у дітей [7, с. 5]. Дослідження цих учених підтверджують, що гармонійне родинне виховання є універсальним чинником успішної соціалізації у різних країнах світу.

У сучасній українській педагогіці проблеми родинного виховання активно досліджують такі вчені, як Г. Єрмак та І. Колесникова, які акцентують увагу на формуванні емоційної культури батьків у процесі виховання дітей [1, с. 60], та Т. Руденко та О. Потіщук, які розробляли моделі партнерської взаємодії родини і школи в умовах освітньої реформи [4, с. 35]. Л. Маценко аналізує вплив сімейного виховання на формування ключових компетентностей у молодших школярів [3, с. 120]. Погляди сучасних українських дослідників свідчать про актуальність інтеграції традиційних виховних цінностей із сучасними педагогічними стратегіями в умовах трансформації суспільства.

Сімейне виховання розглядається як цілеспрямований вплив родини на всебічний розвиток дитини — фізичний,

емоційний, моральний, інтелектуальний та соціальний. Його особливістю є емоційна забарвленість стосунків, природність педагогічного впливу та безперервність процесу. Родина виконує комплекс функцій: виховну, емоційно-психологічну, соціалізуючу, інтелектуальну, захисну, духовно-моральну та регулятивну, забезпечуючи створення умов для гармонійного розвитку дитини.

Серед сучасних підходів до розуміння сімейного виховання домінує ідея про необхідність поєднання традиційних педагогічних цінностей із новітніми методами, що враховують індивідуальні потреби та емоційний світ дитини. Сімейне виховання перестає бути лише передачею соціальних норм і набуває характеру партнерської взаємодії, спрямованої на розвиток самостійності, відповідальності та здатності до саморефлексії [3, с. 120].

Методи виховання в родині поділяються на чотири основні групи: методи переконання (пояснення, бесіда, приклад), методи організації діяльності та формування досвіду (вправлення, доручення, створення ситуацій успіху), методи стимулювання поведінки (заохочення, покарання) та методи самовиховання (формування внутрішніх мотивів і ціннісних орієнтацій). Застосування тих чи інших методів залежить від вікових, індивідуальних і соціокультурних особливостей дитини, а також рівня педагогічної культури батьків [2, с. 60].

Стили виховання в родині поділяють на авторитарний, демократичний, ліберальний та індиферентний. Авторитарний стиль характеризується

жорстким контролем і високою вимогливістю при мінімальній емоційній підтримці. Демократичний стиль поєднує помірковану вимогливість із увагою до індивідуальності дитини та повагою до її права на власну думку. Ліберальний стиль передбачає мінімальне втручання дорослих у життя дитини, з переважанням вседозволеності. Індиферентний стиль супроводжується відсутністю як вимог, так і емоційної залученості з боку батьків [3, с. 14].

Аналіз сучасних досліджень підтверджує важливість стилю сімейного виховання для навчальної успішності та психологічної адаптації дітей. Зокрема, за даними дослідження ЮНІСЕФ [6], діти, які виховуються в умовах підтримуючого демократичного стилю, у 1,7 рази частіше демонструють високий рівень академічної мотивації порівняно з дітьми, що зростають в авторитарних родин. Водночас за даними Національної академії педагогічних наук України, близько 28% школярів із родин із ліберальним або індиферентним стилем виховання стикаються з труднощами у саморегуляції поведінки та навчальній дезадаптації. Ці дані підкреслюють безпосередній вплив особливостей родинного середовища на навчальні результати та соціальну інтеграцію дітей. Знання основних методів і стилів виховання дозволяє усвідомлено будувати виховну взаємодію, спрямовану на гармонійний розвиток дитини відповідно до її можливостей і потреб.

Вплив стилю сімейного виховання чітко простежується в поведінці та успішності дітей у шкільному середовищі. Практика навчально-виховної роботи свідчить, що тип

виховання у родині визначає рівень навчальної мотивації, соціальної адаптації, емоційної стабільності та здатності до конструктивної взаємодії.

Діти, виховані в умовах демократичного стилю, зазвичай виявляють високу зацікавленість у навчанні, відповідальність, ініціативність і здатність самостійно організовувати свою діяльність. Вони активно долучаються до шкільного життя, легко встановлюють контакти з однолітками та педагогами, демонструють стійкість до навчальних труднощів і прагнення до саморозвитку.

Діти з родин, де переважає авторитарний стиль виховання, відзначаються дисциплінованістю та старанністю, однак проявляють залежність від зовнішнього контролю, схильність до страху перед помилками та недостатню самостійність у прийнятті рішень. Їхнє ставлення до навчання часто є орієнтованим на відповідність очікуванням дорослих, а не на внутрішню потребу до розвитку.

Вплив ліберального стилю виховання у шкільному середовищі проявляється у недостатньому рівні самоконтролю, імпульсивності, нестійкості навчальної мотивації. Такі учні можуть бути креативними та емоційно відкритими, однак часто мають труднощі у досягненні довготривалих цілей через відсутність сформованих навичок планування і самодисципліни.

Діти, виховані в умовах індиферентного стилю, характеризуються низьким рівнем мотивації до навчання, емоційною нестабільністю, труднощами у встановленні довірливих стосунків із дорослими та ровесниками. Відсутність

чітких орієнтирів у родинному вихованні призводить до емоційної ізоляції, тривожності та нестійких поведінкових реакцій [1, с. 59].

Невідповідність між виховними підходами родини та школи також створює додаткові труднощі для дітей. Якщо вимоги сім'ї та школи суттєво відрізняються, це призводить до виникнення емоційного напруження, дезорієнтації та зниження рівня довіри до дорослих. Саме тому узгодження виховних стратегій між родиною та навчальним закладом є важливою умовою ефективного розвитку дитини.

Актуальним завданням є поглиблення взаємодії між родиною і школою через спільне вироблення виховних підходів, педагогічне просвітництво батьків, залучення їх до виховних заходів та індивідуальну підтримку сімей у питаннях виховання. Тільки за умов партнерства між батьками та педагогами можливе створення єдиного виховного простору, що сприяє гармонійному розвитку дитини.

З огляду на результати дослідження, доцільно окреслити кілька практичних рекомендацій щодо підвищення ефективності родинного виховання в умовах сучасного суспільства. По-перше, важливо впроваджувати регулярні

сімейні обговорення, спрямовані на розвиток навичок конструктивного діалогу, вміння слухати та висловлювати власну думку. По-друге, необхідно встановлювати чіткі, але гнучкі межі поведінки, що поєднують вимогливість із розумінням індивідуальних потреб дитини. По-третє, слід заохочувати самостійність дітей через залучення їх до прийняття рішень, планування особистої та родинної діяльності. По-четверте, важливо підтримувати активну участь родини у шкільному житті дитини, сприяючи формуванню єдиного виховного простору, заснованого на партнерстві батьків і педагогів. Реалізація цих рекомендацій сприятиме створенню умов для гармонійного розвитку особистості, підвищенню навчальної мотивації та зміцненню емоційної стійкості учнів.

Таким чином, ефективне сімейне виховання є необхідною передумовою формування емоційно стійкої, соціально адаптованої та навчально успішної особистості. Гармонійне поєднання педагогічної вимогливості та емоційної підтримки у родинному вихованні, узгодженість виховних впливів родини та школи створюють умови для всебічного розвитку дитини у сучасному суспільстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ:

1. Єрмак Г., Колесникова І. Виховання моральних якостей дітей засобом традиційних сімейних цінностей. *Психолого-педагогічні проблеми сучасної школи*. 2020. № 1(3). С. 59–65.
2. Залізняк А., Гаврилюк С. Педагогічна взаємодія закладу дошкільної освіти та сім'ї у вихованні дітей дошкільного віку. *Психолого-педагогічні проблеми сучасної школи*. 2020. № 1(3). С. 59–64.
3. Маценко Л. М. *Педагогіка сімейного виховання : підручник*. 3-тє вид., доп. і перероб. Київ : ЦП «Компринт», 2019. 376 с.

4. Руденко Т., Потіщук О. Сімейне виховання та стратегії державної сімейної політики в сучасній Україні. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2024. № 1(12). С. 35–41.
5. Gabard-Durnam L., McLaughlin K. Sensitive periods in human development: Charting a course for the future. *Current Opinion in Behavioral Sciences*. 2020. Vol. 36. P. 120–128. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.cobeha.2020.09.003>
6. UNICEF. The state of the world's children 2022: A fair chance for every child. 2022. URL : <https://www.unicef.org/reports/state-worlds-children-2022> (дата звернення 28.04.2025).
7. Woodard K., Pollak S. Is there evidence for sensitive periods in emotional development? *Current Opinion in Behavioral Sciences*. 2020. Vol. 36. P. 1–6. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.cobeha.2020.05.004>

*Стаття надійшла до редакції
10 квітня 2025р.*

СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ У РОБОТІ ВИКЛАДАЧІВ ЗАКЛАДУ ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ

УДК 378.147:378.093.2

ПОГРЕБНЯК ДІАНА

Комунальний заклад вищої освіти

«Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Розвиток системи освіти вимагає впровадження нових методів навчання і виховання. Відбором, теоретичним осмисленням, класифікацією педагогічних інновацій займається нова галузь педагогічного знання — інноваційні педагогічні технології. Специфічними особливостями інноваційного навчання є його відкритість майбутньому, здатність до передбачення (на основі постійної переоцінки цінностей), налаштованість на конструктивні дії в оновлених ситуаціях, основою яких є інноваційні педагогічні технології. Саме ці ситуації відіграють провідну роль у творчому самовизначенні та професіоналізмі педагога. Інноваційні педагогічні технології як принцип педагогіки забезпечують умови розвитку

особистості, здійснення її права на індивідуальний творчий внесок, на особистісну ініціативу, на свободу саморозвитку та самореалізації. Нині педагогічна наука пропонує комплекс засобів педагогічних технологій і показує шляхи їхнього практичного застосування.

Термін «педагогічна технологія» в буквальному перекладі означає вчення про педагогічне мистецтво, майстерність (від грецької *techne* — мистецтво, майстерність і *logos* — учіння). «Педагогічна технологія» — системний метод створення, застосування і визначення всього процесу викладення і засвоєння знань з урахуванням технічних і людських ресурсів і їх взаємодії, що своїм завданням вважає оптимізацію форм освіти. Педагогічна технологія є комплексний, інтегративний процес, який